

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap február 23^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Átok és áldás a' művészetben.

(Négy felvonás az életből.)

— The best in theyr kind are but shadows, and the worst are no worst, if imagination amend them.

SHAKSPEARE.

I.

Azon művész társaságok közül, mellyek Thespis töredékeny kocsiján ó angol ország kis városkáit valaha csak bekalandozták, 's felszerekben, istálókban és csürökben Shakspeare-t és Sheridant pelengérre állították, legrosszabb tagadhatlanul az igen tisztelt mr. Bat-é, 18^{sz} telén a' Yorkshirében játszóé volt. — Mr. Bat maga a' világ e' minden részéből összesodort testnek feje, nemeslelkű atyák, zsarnokokat, cselszövő 's karakter-szerepeket játszott, 's ki azt állitá, hogy játékán a' r é s z e g lelkesedésnek egy neme ömlött-el, éppen nem mondott sokat. Az első szerelmes egy megszökött kork-i szabó legény volt Irhonból, ki (leróva a' hazájára erősen emlékeztető kimondást) korábbi művészetét a' mostanival összeolvasztani minden mozdulatában törekedett. A' komikust egy vásáron kaparta-fel mr. Bat, hol levonván őt az ingó kötélről, melylyen targoncát tolt-fel és szélpuskát sütögetett-el, szilárdabb ösvényre, a' világot képezőre, hívá. De ezek csak egyes 's legkitünőbb elemei azon ember- 's marha-chaosznak, melly fölött mr. Bat szeleme, rendezve 's igazgatva lebegett.

De hát mi okozható még is, hogy mr. Bat csür-szine 's pénztára, e' semmit jelentő személyzet daczára is, minden estve vára-kozáson felül megtelt? honnan ezen majdnem olly sűrű és zajos tolongás, mint a' Drury-Lane előtt, a' szerény istáló vagy csür kapuja körül? És mért rándultak még yorki lovagok és kocsik is a' kis megyei városkákba, mihelyest hire futamult, hogy mr. Bat vándor csapatjával itt vagy ott megtelepült?

A' titok megfajtése egyszerű: mert mr. Bat egy ellenállhatlan iranynyal, egy sárban heverő gyönggyel birt, mellynek értékét

sem ő maga, annál kevésbbé ismerék pedig faragatlan legényei. De a' yorki ifjak jobban tudák becsülni e' kincset; és azért, mihelyest miss Ellinor (a' hölgyet közönségesen csak kereszt nevéől nevezék; noha a' házias Drummond sem volt kevésbbé kedves hangzatú) a' színpalak közül kilépett, tapsvihar rázá-meg az ingó állványt, és minden szegletből ezer dobogó szív, két ezer villogó tekintet repült elébe annyira, hogy még maga John-Bull is szünni nem akart taps és lábdobajba keveredett a' tip-top karzaton. Vajha hű rajzát is adhatnám e' halvány papíron a' tizenhat éves hölgy mondhatlan kellemei 's könnyűségének, melylyel a' néhány fillérgyertya pislogó fényében, a' szemetes színpadon lebegett. De toll elégtelen a' szűziség ama legfisztabb és szendébb lehetét, a' szép éjpillangó szárnyán a' porhont, ama sikamló 's lebegő mozgékonyágát az Elfnek, amaz értelmileg bennső szövedék 's életét korlátolt művészetének leírni. És van-e szó, kifejezni képes csengését ezüst hangjának, midőn az az énekben a' hang-lajtorja tiszta fogain fel- 's leszökelt, vagy midőn a' fél-ének-heszédben, a' szenvedélyek, szerelem, kétkedés, remény, félelem és fájdalom buvárharangjait tudva és még is öntudatlanul hangoztatá?

De hiában erőködöm. Ellinor egyike volt ama ritka, csudálatos lényeknek, kiket a' természet már születésöknél a' művészet forrásából itat; kiknek ragyogó homlokára a' művészi tökély bélyegét nyomja, hogy felhatalmazza őket a' közvetlen 's kifürkészhetlen életteltjéből alkotásra, miként ő maga alkot. Hol volt volna különben alkalmá Ellinor, egy szegény mosónő leányának felolvasást hallgatni a' szósúly és szaválás felett? mi könyvből fogta valaha kibetűzhetni a' hű emberjellemzés titkait, kipuhatolni azon száz meg száz rejtzugot 's titkos ösvényt, mellyen a' kenyérkeresetes művészet, a' haszonkémzés czélt ért? Ellinor csak ama gyermekes tehetséget vette észre magában, más embereknek hajlongás, mozgalmait 's hangját utánozni; anyja pedig, a' mosónő, magyarázhatlan ingerlékenységet fedezett-fel benne, minél fogva a' legnagyobb 's zajosb öröm fokáról pillanat alatt könyűk 's kétségbeesés örvényébe süllyedhetett. Művészetre hivatásról gondolat sem volt mind addig, míg Ellinor tizedik évében egy nyomorú alakosok ronda csapatját meg nem pillantá. A' szennyes, rongyos függönynek föllebbentével szétszakadt a' leányka belseje is, és lázosan dobogó szívének azon mély meggyőződésével tért haza, hogy rendeltetése vagy ott a' gőzös lámpákon tuli deszkázat, vagy semmi legyen. Ezentul maga is komédiázott; anyjának mosóteknője első színpadjaul, egy kötény lovagpalásttul, a' mángorló henger pedig harczbárdul szolgált. Még négy év folyt-le, 's ő először gyermekeket, majd soubrette-okat, végre

szerelmesnőket játszott mr. Bat-nál; tizenhatodik évében mrs. Bat-ot, ki legfeljebb háromszor volt nálánál korosabb, az első szerepektől a' pénztár mellé szorítá, 's mint prima donna állt ott, a' daljátékban szintugy mint a' dramában, olly célnál, melly kevéssel előbb még legigézőbb, egyedüli 's talán elérhetlennek látszott volna előtte.

Bár mi valószínűtlennek lássék is magában azon állítás, hogy Ellinor szivtisztaságából és szüzi lényéből éppen olly keveset veszte színpadon kívül, mint művészet iránti hajlandóságából azon belül: még is igaz 's erős bizonyítványa annak, miképp' lelkébe tiszta művészet 's nem csupán egy futó, az uj és szabad felé dobogó kejszirái hulltak. Ellinor most is azon heves maga oda engedésével játszik, melylyel Juliáját betanulá; környezetének szokatlan, mocskos életmódja csak külleg volt reá nézve visszaszító a' nélkül, hogy jelleme vagy művészetére hatást tehetett volna. Miként királyné, miként egy szent állott a' csöcselék nép között, melly őt hallgatva 's még is nem irigyelve, mi több szeretve fogá körül. A' korki szabó mérséklett durvasággal közelített feléje, ha szerepénél fogva megölelnie kellett; a' komikus tompitót tön sületlen tréfáira, ha Ellinor dícskörben uszó szőke fürtjei 's nagy kék szemével, ellenében állott; és mr. Bat, ámbár igazgató és zsarnok volt a' színpadon mint korcsában, akaratlanul hajlott-meg, ha mellette elment. A' művészetnek mindenütt meg van a' maga bűvereje és mindenhatósága; Ariont védve viszi-ki a' tengeri szörnyek közül; ama leánykát hét rétű fátyolába takarja a' barbarok között, kik gonoszabbak, mint Orpheusra nézve a' Thrákok voltak.

Igy haladt Ellinor sikamlós pályáján, Istenét szívében hordva botlás nélkül, bizton és békében. Annak töviseit, a' szegénységet és egy vándor élet korlátoltságát, a' nélkülözést és áldozatokat, egy előítéletes tömeg megvetését, a' hazai Múzsának álfényét és színezett nyomorát nem érzé; az ifjúság boldog könnyelműsége sértetlenül vitte keresztül, 's hivatása iránti szeretete vakká tette minden iránt. Csak midőn nehézségek gördültek törekvése útjába, midőn ipara társai tompasága vagy köznapiságán megfeneklett, csak ekkor bokrosodott-meg az ökör mellé igazott nemes szárnyasló; csak ekkor pillantott vágygyal egy távolabbi cél felé, mellynek létezését mindig sejté, valahányszor egy korábbi vágyát elérte.

Hogy a' yorkshirei piperőczöknek éppen olly veszélyes nagyság volt ennyi tőkélyeivel miss Drummond, mint a' hitszónokok és szatócsok leányainak, kik feltűnése előtt vetélytársn nélkül játszák az első szerelmesnőket, alkalmasint szükségtelen vitatás lenne. Mert hisz' közösen tudva van, hogy a' fiatalság a' zártszéken ülő 's tónadó megyei őrség tisztjétől kezdve, egészen az éppen nem érzéket-

len hirdetmény-széthordozóig, az első szerelmesnőket félre ismerhetlen barátságos részvétellel igyekszik vigasztalni azon gyűlölségért vagy becsmérő döllyfért, melylyel az asszonykák és agg papucshősök a' kendőzött szinpadi herczegnők iránt viseltetnek. Ellinor ezt éppen olly mértékben tapasztalá, mint hozzá hasonlók minden időben és helyen tapasztalandják, csakhogy ő kevésbbé aggódott e' felett; gyakorlataira könnyű kebellet ment, 's a' vele találkozott és reá epedő, eltorodult szemekkel tekintő, sohajtozó, utána nézdelő 's melljeiket sujtoló kereskedő-ujoncokat 's törvény-gyakornokot figyelmére sem méltatá. Könnyült kebellet lépett szinpadra, 's kellemmel hajta-meg magát, ha a' szokott taps elébe harsant, még mielőtt ajkai megnyitak volna, és szerepe folyamatában csak akkor vete egy pillantatot a' zsufolásig tömött és sircsendű közönségre, ha szerepe úgy kívánta. Midőn a' függöny utószor gördült-le, 's ő piruló örömmel a' látsovár közönség tapsaira még egyszer megjelent, danolva lebegett kis öltöző-zugába; holmijét szorgosan kosárba raká, és leányát követett anyja oldalán maga vitte orvlámpája fényénél, 's a' mosónővel vigan csevegve ballagott haza felé; nem ügyelve azon burkolt alakokra, kik körülte ácsorgának, 's kérétenül a' „félholdig“ kísérek, hol anyjával lakott, midőn mr. Bat *** városkában, Yorktól hat mértföldnyire, üté-fel sátorát.

Valljon az ifjúság elfogultlansága és Ellinor hölgyi értelme, vagy pedig csupán a' választott művészetének élés okozá-e, hogy minden hódulat nyila eltompult keblén? Valljon szerelmet csak festeni 's nem egyszersmind érezni is tudott?

Ha a' „fél hold“ erkélyszobájába egy pillantatot vetünk: kérdésünkre megkaptuk a' feleletet. Egy szombati napon ismét „Romeo és Julia“ került színre a' bérlő csürében. Ellinor az erkélyen és koporsóban, mellyből a' közönség riadó tapsa még előbb felkölté, mint a' korki Romeo sohajai, mindent elbájolt. Csak kilencz órakor ment haza, de ez uttal anyja nélkül, ki előre ment, estebédet készitendő. Fürge őzként siklott-át a' deli termet *** hólepte 's holdvilágította utszáján; három ugrással fenn volt a' kised szobácskában mellynek kandallójában köhécselve fujdogáláz az öreg mosónő a' tüzet.

„Anyám! — kiáltá a' belépett — vess egy marokkal több theát vizbe! Ma estve gazdag aratásunk volt. Nézd csak, részemre 16 silling jutott!“ 'S örömvillogó szemekkel rakván-ki viaszosvászon zacskójából a' csillogó ezüst pénzt, a' szobát körül tánczolta, czipőit egy 's nyakkendőjét más szegletbe löké úgy, hogy zsémbelő anyjának kelle azokat összeszedni 's rendes helyökre rakni. Végre a' törött tükör elébe állva, harmatarczáról a' czinober utósó maradvá-

nyát is letörülven, selyem hajának mindkét oldalról lehullámszott természetes fürtjeit mosolygó öntetszéssel hátra simította.

Alig települt-le a két hölgy theás asztalkája mellé, midőn az utszán egy tiszta hang, a fürjszót csalódásig utánzó, csendült-meg. — „Ez Frank!” ujjongá Ellinor, 's meghatározni nem tudta, vajjon az ablakhoz vagy ajtóhoz ugorjék-e előbb. Egy percz múlva nem kelle gondolkodnia; mert egy berohant, szép, nyulánk ifjú karjaiba repült, hol az édelgés, csókok, ölelés még százszorta igézőbbé tévék, mint mr. Bat lyukacsos színfalai között Romeo viszontlátásánál.

Itt a kules Ellinor azon közönyösségéhez, mellyel minden ostromlás 's hódulat iránt viseltették.

Frank a békehíró fija volt. Atyjának háza a „félhold-tól” harmadik szomszéd vala. Egy reggel kapujokban a templomból hazatérőket nézdelvén, az öreg Drummond is szemébe tűnt, ki egyedül, 's a gyöngeség és hidegtől reszketve, ingott végig a jégsíkos utszán. Az ifjú megsajnálá az idegen elhagyatott nőt; midőn pedig kisiklani, 's a csonttá fagyott földön nyögve elnyulni látá, feledve atyjának, a békebiró és első osztálybeli kereskedőnek rangját, hozzá futott, fölemelé, 's lépteit gyámitva a „félhold” erkély szobájába kísérte. Ott ült Ellinor, egy új szerep betanulása 's a vasárnap daczára is, egy uszaljas ó manchester köntösnek sík — arany és vastag papír-virágokkali felcziczomázásával foglalkodva. Frank még soha sem látott illyesmit. Egy könnyű pongyolában ülő szép, mosolygó, éneklő, varró és szavaló leány; az erkély-szoba, egy kényszeritlen igéző rendetlenség képe; — az ifjú soká meredten, némán álla, 's nem tudá szót találni. Most az anya mindent elbeszért; és Ellinor sirt egy, 's hálát mosolygott a Samaritainak más szemével; jobb-jával anyját czírógatá, míg balját szívesen az ifjú felé terjeszté.

Frank, a békebiró fija, e kedves körben maradt, míg a délutáni két óra nem inté, hogy már későn jövend ebédhez, 's atyjától hoszszas elmaradásaért le fog korholtatni. — „Enni! — kiálta Ellinor — valóban, az étel eszembe sem jutott!” — Anyja azonban már rég kandalló előtt ült, kenyeret piritott, 's a nyulánk ifjú távozását (de nem boszúval) leste.

Az ifjú ment, de hogy ismét visszatérjen. Ellinor minden lépten nyomon Frank világos barna szemeit látá; mi több színházban is reá fordult első tekintete, reá ki ama reggeltől szabályszerűleg az első padon, a sörházi bőgős háta megett ült. Csak azt csudálta a színésznő, hogy az ő fel- és leléptekor Frank is nem tapsol a többivel, hogy szemei szünetlen ő rajta függték, 's melljén keresztbe vetett karokkal némán 's mozdulatlan ült ott. De kevés idő múltán nem csudálta többé tetteit, hanem örvendett, és kevés idő múltán —

No's, szerették egymást. Frank tizenhat éves ifjú, tiszta, családság nélküli kebel; Ellinor 17 évű, színésznő, 's még is először szerelmes, bensőbben, hűbben, tisztábban szerelmes, mint az általa színre hozott ideálok. Frank, a' békebiró 's leggazdagabb kereskedő fija: Ellinor egy mosónő leánya, 's egy vándor komédiás cselédje.

Mit akartok tovább? Ők szerették egymást. Korlátoztatja-e magát a' szerelem? 'S ha igen, szerelem-e? Ők szerették egymást. Frank minden este elosontott könyvei mellől, midőn atyja a' klubba ment, és a' „félhold“ erkélye alá állott. Itt megfuvá fűrsipját, 's ha Ellinor fejér kendőt nem tűzött-ki az ablakon, repülve rohant-fel a' szüette lépcsőken, az ajtón be, csókolt, édelgett 's boldog volt. Éppen mint azon este, midőn szerelmesét előbb, mint Juliát, imádta, 's mint Ellinort, szürke házi köntösében, szívére vonta.

Még mind hárman a' thea-asztalnál ültek, melly mellé Frank kedvese számára drága süteményeket hozott, midőn a' lépcsőn ismét férjfi-léptek hangzottak? Ki lehetett ez? A mosónő reszketett, Frank elhalványulva atyjára, a' békebiróra gőgös volt, Ellinor nevetett. — „El már nem futhatsz, — monda fortélyos tekintettel az egyetlen szobát átfutva — de legyen, bujj ágyam alá!“

E' közben, a' léptek közelebb jöttek. A' hetes durván löké-be az ajtót. „Csak ide be, sir — szóllt vissza egy utána botorkázónak — itt lakik e' csöcselek nép!“

(Folyt. követezik.)

KÜLÖNFÉLE.

Tréfafüzér.

A' k ó r - á p o l ó n ő.

(Vége.)

Jacqvmart asszonyt soha el nem hagyja hatáságának érzete: de még is tudja a' körülményekhez alkalmaztatni magát. Csak hamar otthonos lesz ő hátulsó szobácskájában Lerour urnak — egy jól hizott mészárosnak a' Rue st. Jacques-en, kinek nője harmadszor vagy negyedszer használja most örnök-ségét — mint a' hercegnő boudoir-jában, mellyet éppen most hagyott-el. — Ő éber és nyájas mosolylyal lép a' szobába; köszönti a' vágó legényeket, mint régi ismerősöket, és a' gyerekekre ügyelő szép leánykához védnöki főhajtást intéz. — „No édes Lerour ur! — szóll a' szerencsés ház atyjához fordulva — önnek valahára ismét szüksége van reám; ez szép, szép. — No, reménylem, kedves hitese most is olly könnyen állja-ki, mint az előtt.

A' mészáros házinál a' ravasz Jacqvmart asszony, nyiltan, kereken, minden tekervény nélkül beszél. — A' csacsкасág a' gyermekágyas asszony-sággal csak a' kávé, ebéd 's vacsora által zavartatik; mert Lerour asszony gyönyörködik regéiben, mellyek neki fogalmat adnak a' nagy világról, előkelő dámák életéről, gazdagon ékesített termeik, fényes öltönyecikről. —

Jacqvmart asszony egy illy figyelmes hallgatónét méltólag meg tud becsülni, és kifogyhatlan a' szomorú és vig történetlékben: különben a' polgári háztartásban jó oldalról mutatja magát; semmi követeléseket nem tesz; nem akadályoz senkit; mindig kész a' gazdálkodásban segéd kezét nyújtani, 's maga főzi magának a' kávé a' kis konyhában, mert ő éppen nem kevély mint egy hercegné, mivel előkelő dámák állnak szolgálatára. — De Jacqvmart asszony is mint házi barátné, úgy nézetik, Lerour urtól 's övéitől. — Ő a' családdal 's vágó legényekkel eszik az asztalnál; meghívattatik keresztelőre, és ha ezen ünnepélyes alkalommal a' dessert felhozzatik, a' szerencsés atya a' jó sajtához, egy üveg ó Cognac-ot hoz pinczéjétől, mit tréfásan Jacqvmart asszony barátnéjának nevez. — Jacqvmart asszony ilyenkor még beszédesebb lesz, mint máskor, 's elmondja legjobb regéit, és bizonynyal a' felkeléssel nem ő zavarja-meg az asztalt; mert el nem mulasztá már a' levesnél megjegyezni, hogy Nanettet a' kedves gyermekágyashoz felküldte, 's hogy ez semmi hiányt nem érez.

Itt megkiméli magát Jacqvmart asszony mind azon apró gondoskodástól, mellyekkel az előkelőbb házaknál a' gyermekágyast 's minden háziakat kinoz; és a' jó polgárnő 's az új született gyermek olly egészségesek, hogy a' beteg asszony negyednapra szülés után felkelhet, 's tiz nap lefolyta után Lerour asszonytól elbocsátva munkásságát más családnál kezdi-meg.

Jacqvmart asszony mindig tisztán és gondosan öltözik; és még is, mint ő mondogatni szereti, egy perez alatt kész. — De nem mulasztja-el azon észrevételt, hogy hosszabb időre volt szüksége, míg fiatal és szép volt, midőn a' hallgatónak alkalom adatik azon észrevételre, hogy bizonyos friseség, melly még fenn maradt, őt jogosítja az embereket arra litetni, hogy hajdan szép volt; és ha megtörténik, hogy neki valaki bókolatot mond, hogy fiatal korában igéző bájló volt, akkor szemérmesen meghajtja magát, 's ez hiúságának hízlekedik, ámbár a' bókolat régen mult koráról emlékezett.

Leggyönyörűsebb szellemi munkája Jacqvmart asszonynak felszámolni, hogy a' jövő hónapi bevétel mennyivel haladja-meg a' mult hónapit, 's hogy ez két három évi kamattal mennyire fogja szaporítani vagyonát. — E' számolásnak ketős haszna van: szabad óráiban foglalataskodtatja, és képzetét azon boldog időkbe ringatja, midőn végre hosszas fáradozmainak jutalmát izelheti. Akkor ő szeretett férje oldalán tulajdon házában ur és parancsnoknének képzel magát; mindkettejeket egy leánya szolgálja, kinek tehetőségét a' szakács-művészetben erős akarattal kiképezni feltette magában; azután asztalhoz ül, mikor neki tetszik; szeszélye szerint fekszik és kél; szóval egy asszonyságnak kényelmes életét viendi, ki magának szép vagyont szerzett. E' képei a' kedves jövőnek könnyítik minden kellemetlenségeit foglalkozásának; mind untalan újra meg újra örnönek béreltet k; azon vágy, hogy vagyona nagyobbodjék, 's talán a' változékony élethezi kedv, mit olly hosszú sor évekig folytatott, késő vénségre juttatják a' nélkül, hogy tervének kiviteléhez foghatna, és békét éldehetne. — Végre saját házában akarja magát ápoltatni; — itt a' végső idő, mert a' szegény nő betegen 's gyengén jó házába, 's kevés nap mulva jó férjének karjai közt hal-meg, ki házasságuknak hosszú ideje alatt három hónapig alig lakott vele. Csendes halállal, kinok nélkül, egy egész boldog élet után a' nélkül, hogy kímülésát képzelte volna, hal-meg.

PÓLYA ENDRE.

Angol különcz. Mult. évi őszutó 5-kén halt-meg Charlton-ban Andrews Richard, az előtt doweri órás és ékszernök. A' boldogult igen nagy különcz volt, mit itt következő életvázlata eléggé tanúsít — 22 év előtt torkát metszé-meg a' boldogult abbéli hiedelmében, hogy e' világ hiúságát elég hosszasan szemlélte. Szándéka hihetőleg sikerülendett is, ha szolgálja a' dolgot észre nem veszi, 's bizonyos Smith-et nem hív, kinek segedelmével Andrews élete megmentetett. Smith e' történet után egy uj órát kapott a' veszély percében tanúsított szolgálataért hálaemlékül. A' boldogult, miután foglalatosságával felhagyott, 's tetemes pénzzel a' világ zajától félre voná magát, naponként, télen nyáron, délutáni 4 órakor lefeküdt. Ebédjét közönségesen a' legszegényebb vendéglőben költé-el; theát azonban mindig honn ivott; e' czélra a' vizet mindig maga szivattyúzá, 's e' munkára folyvást egy egész órát szentelt. A' munka és viz e' mértékletlen pazérlásának okaul azt adá: hogy a' vizet maga saját eredeti tisztaságában akarja kapni. Halálával több mint 14.000 font sterling vagyont hagyott magyott maga után, mellynek nagyobb része végrendelete végrehajtóinak jutott; a' többi pedig vagyonos személyek birtokába került; szegény rokonairól említést sem tön. Neje már mintegy 15 év előtt lelépett az élet szinpadáról; de a' boldogult azért halála vég óráiban is kijelenté abbéli kívánatot, mi szerint nejével nem akar egy ravatalban pihenni. E' hosszas gyűlölség oka abban gyökeredzett: hogy neje saját vagyonának nagyobb részét rokonainak hagyá. Ez annyira boszontá az öreg urat akkoriban, hogy azon rézlapot is, mellyet mint neje koporsójára tétetendőt előre készítettett, magánál tartá; a' testet nem akarta sírjáig kísérni, hanem csak a' nagy kaput nyittatá-meg; 's midőn a' test elvitetett, ismét lakába ment. Ez időtől egészen magának 's magában élt. Asszonyi lénynek tilalmazta küszöbét átlépni; szobáját maga takarítá, ágyát maga vetté-fel, 's minden házi dolgot legpontosabban maga végzett; egészen felöltözve aludt örökké. Halála előtt csak mintegy hat héttel esett ágyba; betegségében legközelebbi szomszédát szállítá-meg ápolásért, kivel eddig szoba nem állt. Betegsége alatt nagyon türelmes volt, 's minden szolgálat iránt, mit vele tettek, igen hálásnak mutattá magát. Halálos ágyán jelenté-ki azon kívánatát is, hogy koporsójára ama rézlap tétessék, mellyre saját kezével véste az „Andrews Richard, Esq.“ szokat, mert — kifejezése szerint — ez nem olly romlandó, mint a' horgany vagy ón. Továbbá kívánta: hogy négy beces gyűrűje hagyattassék ujjain; feje alá egypár uj bakbőr nadrágot, 's jobb kezébe bárson sípkát tegyenek; halotti ümögül ezüst gombos uj ümög adatván reá, gondosan nagy anyjáról maradt lepedőjébe burkoltassék. Halála után egy, a' háló-szobája melletti kamrában nagy vas ládát találtak, melly saját vallomása szerint arany és ezüst lemezek, gyűrűk 's régi pénzekkel volt rakva. Minden szert, mit foglalatosságánál használt, gondosan 's jó karban tartott. Teste a' charltoni egyházban tétetett örök nyugalomra; gyászmenete önrendelte mind két nemű népből 's egy kőmives mesterből állott, ki utóbbinak vagyona egy részét is hagyta.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon, Denes-ház, 86-dik sz. a.

Nyomtatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.